

[Arbejdsministeren.]

Jeg fremhævede imidlertid samtidig, at lovforslaget efter regeringens opfattelse ikke var et egnet middel til at øge produktionen og til i det hele at fremme de spørgsmål, som lovforslaget vedrører.

Lad mig i øvrigt på ny pege på, at det er regeringens opfattelse, at de problemer, der står i forbindelse med arbejdskraftens fri bevægelighed, bedst løses dels gennem organisationernes egne bestræbelser for at smidiggøre forholdene på arbejdsmarkedet, dels gennem en yderligere udvikling af de uddannelsesforanstaltninger, der blev etableret på grundlag af lovgivningen af 1960 om erhvervsmæssig uddannelse af ikke-faglærte arbejdere. Forholdet er jo det, at organisationerne selv i høj grad har opmærksomheden henvendt på problemerne omkring arbejdskraftens bevægelighed. Jeg kan i denne forbindelse henvise til, at der f. eks. inden for jernindustriens område ikke består problemer med hensyn til arbejdskraftens bevægelighed, idet organisationerne inden for Centralorganisationen af Metalarbejdere i Danmark alle er omfattet af den overenskomst, der er indgået mellem Centralorganisationen og Sammenslutningen af Arbejdsgivere inden for Jern- og Metalindustrien i Danmark. Forbundene inden for Centralorganisationen har endvidere indbyrdes indgået en række aftaler, der fremmer bevægeligheden derved, at medlemmer af det ene forbund kan overgå til det andet forbund. Disse aftaler omfatter bl. a. ikke-faglærte arbejdere, der har opnået sådanne færdigheder, at de sammen med faglærte eller selvstændigt udfører arbejde af samme faglige karakter, som hidtil normalt er udført af faglærte arbejdere.

Med hensyn til uddannelsesforanstaltningerne vil jeg gerne i tilslutning til den redegørelse, som jeg gav sidste gang under første behandling af lovforslaget for udviklingen på dette område, oplyse, at den udvikling, der senere har fundet sted, er fortsat på den måde, at der ikke alene har været tale om et øget antal deltagere i denne uddannelse, men også at uddannelsen har omfattet et øget antal brancheområder. Det er derfor min opfattelse, at arbejdsmarkedets parter tillægger denne uddannelsesvirksomhed stor betydning, og at den må betragtes som en meget vigtig forudsætning for eks-

pansionen i det danske erhvervsliv og for øget bevægelighed på arbejdsmarkedet. Jeg vil i øvrigt gerne føje til, at vi jo i øjeblikket har en bevægelighed på arbejdsmarkedet, som vel er større end nogen sinde før.

Med hensyn til den forsøgsvirksomhed med efteruddannelse af faglærte, som blev taget op i arbejdsministeriet og påbegyndt i efteråret 1965, kan jeg oplyse, at kurserne har vundet tilslutning inden for et meget bredt område, således bl. a. inden for murerfaget, kemigraf- og litograffagene, blikkenslagerfaget samt en række forskellige brancher inden for jern- og metalindustrien og også inden for handels- og kontorfagene. Der har vist sig en stadig stigende interesse for deltagelse i disse kurser. Deltagerantallet, som, da vi startede i 1965-66, var 1.200, steg i 1966-67 til 3.600. For finansåret 1967-68 er der tilvejebragt muligheder for at etablere kursus for 7.000 faglærte, d. v. s. næsten en fordobling i forhold til sidste år.

Det er min opfattelse, at de af arbejdsministeriet etablerede uddannelser for faglærte og for ikke-faglærte vil vise sig i stand til at løse de vigtige uddannelsesmæssige opgaver, som den kommende tids tekniske og økonomiske udvikling vil stille, og også fremme bevægeligheden. Jeg finder yderligere anledning til at fremhæve, at den stigende anvendelse af montagebyggeri inden for byggeområdet har medført øgede muligheder for at inddrage ikke-faglært arbejdskraft i arbejde, der tidligere blev udført af faglærte. Jeg skal ikke gå nærmere ind på det, men bare henvise til den redegørelse, jeg gav her i tinget ved første behandling af lovforslaget.

Jeg finder endelig anledning til på ny at pege på, at det foreliggende lovforslag ikke efter min opfattelse vil kunne gennemføres, uden at man kommer i strid med ILO-konventionen af 1948 om foreningsfrihed og beskyttelse af retten til at organisere sig, en konvention, som Danmark ratificerede i 1951. Den frihed, som arbejdsmarkedets organisationer hidtil har haft til at regulere de forhold, vi her taler om, er i nøje overensstemmelse med denne konvention.

Jeg må altså fortsat være af den opfattelse, at problemerne omkring arbejdskraftens bevægelighed ikke egner sig til at løses ad lovgivningens vej. Jeg kan derfor i det hele henholde mig til den vurdering af lovfors-